

Arrest

nr. 256 017 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in 2002 als minderjarige samen met de rest van zijn gezin toe op het Belgische grondgebied. Zijn ouders dienden in 2002 en in 2007 verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werd op 13 juni 2007 als vluchteling erkend en beschikt over een verblijfsvergunning van onbeperkte duur.

1.3. Verzoeker heeft een partner en vier minderjarige kinderen.

1.4. Verzoeker werd op 13 december 2016 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Hasselt wegens brandstichting.

1.5. Op 19 februari 2019 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Verviers op grond van drugsmisdrijven tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 april 2020 een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 5 november 2020 (RvV 5 november 2020, nr. 243 696).

1.7. Op 20 oktober 2020 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Verviers wegens onwettige wapendracht.

1.8. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 12 januari 2021 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies). Verzoeker werd hiervan op 13 januari 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

Uw ouders dienden in België twee verzoeken om internationale bescherming in, waarvan het laatste op 18/01/2007. Op 15/06/2007 werd u, in navolging van uw ouders, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 18/06/2007 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 30/06/2009 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 29/06/2025.

Op 13/12/2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Hasselt definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden wegens brandstichting, hetzij van een onroerend goed, waarvan de dader niet moest vermoeden dat er zich één of meerdere personen bevonden, hetzij van wouden, bossen. ..., bij nacht.

Dientengevolge werd door de DVZ op 11/01/2018 met toepassing van artikel 49. § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1. § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 27/03/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 30/03/2018 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 03/04/2018 in kennis werd gebracht. U diende tegen deze beslissing van het CGVS op 30/04/2018 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 27/11/2019 werd dit beroep door de RVV verworpen, nadat het CGVS haar beslissing van 30/03/2018 had ingetrokken op datum van 13/11/2019.

In tussentijd werd u op 19/02/2019 opnieuw definitief veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Verviers tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel 5 jaar, behalve de voorlopige hechtenis, voor volgende feiten: verdovende middelen: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning en verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen: aflevering zonder vergunning.

In het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 04/03/2020 per aangetekend schrijven een verzoek om inlichtingen gestuurd waarbij u gevraagd werd om mee te delen op basis waarvan u meent internationale bescherming nodig te hebben. U heeft, bij monde van uw raadsman, hierop geantwoord op 06/04/2020.

Op 28/04/2020 heeft het CGVS vervolgens uw vluchtelingenstatus opgeheven op basis van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 29/04/2020 in kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat uw vluchtelingenstatus opgeheven diende te worden op grond van de duurzaam gewijzigde situatie in uw land van herkomst waardoor bescherming niet langer nodig is. U heeft volgens het CGVS geen overtuigende elementen aangehaald die erop zouden wijzen dat uw leden,

vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar het land van uw nationaliteit, namelijk Servië.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 02/06/2020 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 06/11/2020 werd dit beroep door de RVV verworpen en bijgevolg is de opheffing van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

In tussentijd werd u op 20/10/2020 nogmaals definitief veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Verviers omwille van volgende feiten: wapen(s): het dragen zonder wettige reden (herhaling), tot een geldboete of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd opgeheven op basis van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 03/12/2019 - toen de DVZ niet op de hoogte was van de intrekking van de beslissing van het CGVS op 13/11/2019 - via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid. van de wet van 15/12/1980). U gaf geen gevolg aan dit schrijven.

Op 20/11/2020 - nadat uw vluchtelingenstatus definitief werd opgeheven - werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, voor de tweede maal uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Opnieuw heeft u nagelaten om gevolg te geven aan dit schrijven.

Bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezige elementen.

In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen eveneens rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

Uit de verklaringen van uw ouders in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming - ingediend op 19/07/2002 - blijkt dat u op die dag naar België kwam, samen met uw familie. We merken echter op dat u pas sinds het verzoek om internationale bescherming dat aanleiding gaf tot de toekenning van uw vluchtelingenstatus - ingediend op 18/01/2007 - op ononderbroken en regelmatige wijze in België verblijft. Bijgevolg stellen we vast dat u op heden 13 jaar op ononderbroken en regelmatige wijze in België verblijft, met andere woorden sinds het jaar dat u 15 jaar zou worden.

Het loutere feit dat u op heden 13 jaar op ononderbroken en regelmatige wijze in België verblijft, volstaat op zich echter niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We herhalen dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van DVZ, om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U bracht bijgevolg bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit kan blijken dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor.

Bovendien merken we op dat u ruim 13 jaar regelmatig en ononderbroken in België verblijft en dat het aanleren van één van de officiële landstalen, het volgen van onderwijs en opleidingen en het genieten van tewerkstelling slechts normale attitudes zijn. die op zich niet noodzakelijk getuigen van een doorgedreven integratie.

U was immers minderjarig op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming door uw ouders op 18/01/2007 en bijgevolg was u leerplichtig. U stelde de DVZ echter niet in het bezit van informatie waaruit zou kunnen blijken dat u effectief onderwijs heeft gevolgd in België. We benadrukken niettemin dat gezien u leerplichtig was bij uw aankomst in België, het al dan niet volgen van onderwijs op zich geen bewijs is van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 27/03/2018 verklaarde u opnieuw werk te hebben gevonden. We merken evenwel op dat de DVZ niet in het bezit werd gesteld van bewijzen die deze verklaringen kunnen staven. Bovendien blijkt uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Verviers van 20/10/2020 dat u op dat ogenblik niet tewerkgesteld was.

Daarenboven merken we op dat - zelfs indien u enige inspanningen leverde om u in de Belgische samenleving te integreren - dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat u herhaaldelijk veroordeeld werd voor strafrechtelijke feiten. U liep eerder al drie maal een werkstraf op en werd nadien niet minder dan drie keer definitief correctioneel veroordeeld.

Zo werd u op 13/12/2016 door de Correctionele rechtbank van Hasselt definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden wegens het opzettelijk in brand steken van een woning met de verzwarende omstandigheid dat de brand bij nacht werd gesticht. In de nacht van 13/07/2014 op 14/07/2014 heeft u immers samen met een medebeklaagde het huis van een andere persoon in brand gestoken omwille van de echtelijke moeilijkheden van uw medebeklaagde. De morele en psychische impact voor de slachtoffers liet u hierbij volledig koud.

De rechter stelde bij vonnis van 13/12/2016 bovendien dat u reeds drie keer tot een werkstraf werd veroordeeld, doch geen lessen uit het verleden lijkt te trekken. Bij het opleggen van de straf en de strafmaat werd dan ook rekening gehouden met de bijzondere ernst van de bewezen verklaarde feiten, net als met het gebrek aan respect voor andermans goederen, het feit dat u geen rekening hield met de mogelijke gevolgen van uw daden en met uw persoonlijkheid en uw strafrechtelijk verleden.

De DVZ kan dan ook niet anders dan vaststellen dat u een voor de maatschappij bijzonder gevaarlijke ingesteldheid heeft en dat geenszins uit te sluiten valt dat u opnieuw ernstige misdrijven zult plegen.

Op 19/02/2019 werd u immers opnieuw definitief veroordeeld, ditmaal werd u door de Correctionele rechtbank van Verviers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis. Uit het vonnis blijkt hoe u in de periode 2017-2018 diverse inbreuken heeft gepleegd op de wetgeving inzake verdovende middelen. We merken op dat deze feiten gedeeltelijk plaatsvonden op een ogenblik dat uw vluchtelingenstatus aanvankelijk door het CGVS ingetrokken werd (deze beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus werd nadien door het CGVS ingetrokken op datum van 13/1 1/2019).

Dit staat echter niet in de weg dat, op het moment dat u deze nieuwe feiten heeft gepleegd, u zeer goed op de hoogte was wat de gevolgen voor uw verblijfsrechtelijke situatie konden inhouden. Bovendien vonden deze feiten plaats nadat u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dd.27/03/2018 verklaarde te hopen de slachtoffers van uw daden en de Belgische Justitie terug te betalen.

Terwijl uw vluchtelingenstatus fundamenteel ter discussie stond omwille van uw strafrechtelijk verleden, heeft u er dus niet voor teruggedeinsd om opnieuw strafrechtelijke feiten te plegen die aanleiding gaven tot een nieuwe definitieve veroordeling tot een gevangenisstraf van 2 jaren.

De DVZ kan hieruit slechts een gebrek aan schuldinzicht en berouw vaststellen. Hieruit blijkt hoe u vasthoudt aan een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden ofte herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

We herhalen nogmaals dat uit uw dossier blijkt dat het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Zo werd u op 20/10/2020 nogmaals definitief veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Verviers omwille van volgende feiten: wapen(s): het dragen zonder wettige reden (herhaling), tot een geldboete of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand. Uit het vonnis van 20/10/2020 blijkt hoe u gewapend met een steekmes naar het justitiepaleis ging. Deze feiten vonden plaats op 22/05/2019 en dus eveneens op het moment dat uw vluchtelingenstatus reeds werd ingetrokken door het CGVS (deze beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus werd nadien door het CGVS ingetrokken op datum van 13/11/2019). Ondanks de mogelijke gevolgen voor uw verblijfsrechtelijke situatie, hield u vast aan een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid.

De rechtbank benadrukte bij de bepaling van de straf en de strafmaat dat u zich in toestand van wettelijke herhaling bevond. Er is immers sprake van een duidelijke continuïteit in uw criminele ingesteldheid. Bijgevolg valt het niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zult herhalen. U vormt een permanente, actuele en bijzondere bedreiging voor de openbare orde.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag dat resulteerde in drie definitieve correctionele veroordelingen, waarvan twee tot een gevangenisstraf van twee jaar, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat uw gezins- en familieleven in België betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van DVZ, om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of

beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). De DVZ kan dan ook enkel rekening houden met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen. Het kan de DVZ dan ook bezwaarlijk euvel worden geduid indien het geen volledig zicht heeft op actuele uw gezins- en familiebanden in België.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u vier minderjarige kinderen heeft in België, samen met een Kosovaarse vrouw. Daarnaast blijkt hoe de moeder van uw vier minderjarige kinderen nog een vijfde kind heeft in België. Nergens uit het rijksregister, noch uit uw administratief dossier, blijken echter bewijzen van ouderschap. Bijgevolg is er in uw hoofde slechts sprake van vier minderjarige kinderen.

Daarnaast verklaarde u naar België te zijn gekomen met uw ouders en andere familieleden. We merken echter op dat de loutere aanwezigheid van uw ouders, broers en/of zussen en andere familieleden geenszins volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers en zussen, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. U bracht geen enkel element aan die dergelijke banden van afhankelijkheid aantoont. Tussen u en uw ouders bestaat bijgevolg geen gezinsleven dat beschermenswaardig geacht wordt in toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Wat de aanwezigheid in België van uw vier minderjarige kinderen en hun moeder betreft, merken we vooreerst op dat zij geen voorwerp uitmaken van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoewel het vaststaat dat u een gezinsleven in België onderhoudt en deze beslissing een impact op uw gezinsleven en uw gezinsleden kan hebben, merken we op dat dit gezinsleven u er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk strafbare feiten van openbare orde te plegen. U kon bij het plegen van deze feiten redelijkerwijs verwachten dat deze een impact konden hebben op uw verblijfsrechtelijke situatie en bijgevolg eveneens gevolgen kon hebben voor uw gezinsleden.

Indien deze beslissing een zekere negatieve impact heeft op uw gezinsleven of op uw gezins- en familieleden, merken we op dat deze volledig toe te wijzen zijn aan uw eigen persoonlijk gedrag waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft zichzelf bezondigd aan ernstige feiten die geleid hebben tot de situatie waarin u nu verkeert. Bovendien heeft deze beslissing enkel betrekking op u en niet op uw echtgenote of kinderen.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Bij de afweging van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, wordt immers niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van datzelfde artikel 8 van het EVRM. Dat een beëindiging van uw verblijf en een verwijdering naar uw land van herkomst een negatieve impact kunnen hebben op het welzijn van uw minderjarige kinderen en hun moeder is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u de volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn.

Er kan in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM slechts besloten worden dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. De loutere aanwezigheid van uw vier minderjarige kinderen in België doet dan ook geen afbreuk aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde en rechtvaardigt uw verblijf geenszins.

Daarenboven is bij nazicht van uw administratief dossier en het rijksregister gebleken dat noch uw vier minderjarige kinderen, noch hun moeder, thans over wettelijk verblijf in België beschikken. Het is immers zo dat in België geboren kinderen van een wettelijk in België verblijvende ouder slechts automatisch verblijfsrecht verwerven waanneer de erkenning door diezelfde wettelijk in België verblijvende ouder op het moment van de geboorte in orde is. In het geval van een laattijdige erkenning - zoals bij alle vier uw kinderen het geval is - leidt dit niet tot een automatische inschrijving in het vreemdelingenregister. Er dient dan voor elk kind een individuele aanvraag gezinshereniging ingediend te worden bij de DVZ. Dit werd hier echter niet gedaan en bijgevolg hebben uw vier minderjarige kinderen geen wettig verblijf in België. Dit geldt bovendien eveneens voor de moeder van uw vier minderjarige kinderen en haar vijfde kind, waarmee geen verwantschap met u werd aangetoond. Bijgevolg verblijft de volledige gezinskern thans illegaal op het grondgebied.

We merken op dat u geenszins aantoont dat het gezinsleven met uw minderjarige kinderen en hun moeder enkel in België zou kunnen plaatsvinden, waar u allen illegaal verblijft. Uit de beslissing van het CGVS tot opheffing van uw vluchtelingenstatus dd. 28/04/2020 blijkt dat u thans over de Servische nationaliteit beschikt. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om terug te keren naar uw land van herkomst en u zich daar opnieuw te vestigen, al dan niet met uw vier minderjarige kinderen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van uw vier minderjarige kinderen over de Kosovaarse nationaliteit zou beschikken. Gezien zij - net als u - illegaal in België verblijft, werd niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk is dat zij eveneens terugkeert naar haar land van herkomst of een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om van daaruit de nodige stappen te ondernemen om zich met u en/of de vier minderjarige kinderen te herenigen, indien zij dit wenst.

Nergens uit het dossier blijkt immers dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen plaatsvinden. Het loutere feit dat uw kinderen in België geboren zijn, vrijwaart u niet van een verwijdering naar uw land van herkomst. We merken immers op dat gezien hun relatief jonge leeftijd, er redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich kunnen vestigen in uw land van herkomst. Het is bovendien in het hoger belang van de kinderen om bij de ouders te blijven in een normale gezinssituatie. Daarenboven blijkt nergens dat de minderjarige kinderen geen onderwijs kunnen verkrijgen in het land van herkomst. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat het gezinsleven in uw land van herkomst kan plaatsvinden.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, benadrukken we nogmaals dat u het naliet om de DVZ in het bezit te stellen van alle medische documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit kan blijken dat u op heden medische problemen zou ondervinden die u beletten te reizen, of dat er sprake is van een actuele medische behandeling.

Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Tot slot, betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst stelde u de DVZ niet op de hoogte van elementen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Het CGVS was bij haar beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus op 28/04/2020 reeds van oordeel dat op grond van de duurzaam gewijzigde situatie in uw land van herkomst, bescherming niet langer nodig is en dat bijgevolg uw vluchtelingenstatus opgeheven diende te worden. U heeft volgens het CGVS geen overtuigende elementen aangehaald die erop zouden wijzen dat uw leden, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar het land van uw nationaliteit, namelijk Servië.

We herhalen dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van de DVZ om alle elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). Bijgevolg bracht u geen enkel element aan dat noopt tot een wijziging van deze beoordeling van het CGVS. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

In toepassing van artikel 74/14. § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

We brengen dienaangaande in herinnering dat u sinds aankomst in België herhaaldelijk definitief veroordeeld werd: op 13/12/2016 werd u door de Correctionele rechtbank van Hasselt definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden wegens het opzettelijk in brand steken van een woning met de verzwarende omstandigheid dat de brand bij nacht werd gesticht; op 19/02/2019 werd u door de Correctionele rechtbank van Verviers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis en op 20/10/2020 werd u definitief veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Verviers omwille van volgende feiten: wapen(s): het dragen zonder wettige reden (herhaling).

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde en krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid. 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “*de bescherming van de rechten van de mens*”, van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 23, 54 en 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“OVERWEGENDE DAT :

Dat de veroordeling door de Correctionele Rechtbank niet voldoende is om verzoeker als een gevaar voor de samenleving te beschouwen.

Dat verzoeker de slachtoffers overeenkomstig het vonnis vergoed heeft.

Dat de genomen maatregelen niet als een dubbele straf beschouwd kunnen worden.

Dat verzoeker 3 weken in de gevangenis is gezeten.

Dat zijn veroordeling met uitstel was.

Dat verzoeker alle voorwaarden van de Correctionele Rechtbank eerbiedigde.

Dat de feiten die aan verzoeker verweten werden in een bepaalde context gebeurden.

Dat de Rechtbank met het geheel van de verdedigingselementen rekening heeft gehouden en aan verzoeker een uitstel heeft verleend.

Dat het over een essentieel element gaat dat getuigt dat verzoeker geen gevaar voor de samenleving is.

Dat de beslissing van de tegenpartij onevenredig is.

Dat geen element van het dossier bewijst dat verzoeker eerder of huidig gevaarlijk is.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens preciseerde: « Qu'une décision de révoquer un permis de séjour et/ou de prononcer une mesure d'interdiction de territoire à l'égard d'un immigré de longue durée à la suite d'une infraction pénale qui a valu à l'intéressé une condamnation et une sanction pénale ne constituent pas une double peine, ni aux fins de l'article 4 du Protocole n°7 ni d'une manière plus générale.

Les Etats contractants ont le droit de prendre à l'égard des personnes ayant été condamnées pour des infractions pénales des mesures de nature à protéger la société, pourvu bien entendu que, pour autant que ces mesures portent atteinte aux droits garantis par l'article 8, §1er, de la Convention, et qu'elles soient nécessaires dans une société démocratique et proportionnées au but poursuivi. Semblable mesure administrative doit être considérée comme revêtant un caractère préventif plutôt que punitif » (CEDH, 18.10.2006, Oner c. PAYS-BAS, §56)

Dat er ook rekening moet gehouden met « mépris envers l'intégrité de la personne humaine et la propriété d'autrui ainsi que la violence dont il a fait preuve » (CCE, n°63.224 du 29.07.2011).

Dat in aanmerking moet genomen worden« la nature lucrative de l'activité criminelle de la partie requérante, et de son incidence sur le risque de nouvelles atteintes à l'ordre public, et donc de récidive » (CCE, n°102.977 du 16.05.2013) ou encore du caractère répétitif du comportement délinquant (CCE, n°16.831 du 30.09.2008).

Dat de motivering van de betwiste beslissing vermeldde dat de tegenpartij een motivering die niet afdoende is gebruikte, daar deze met alle overwegingen in feite en in rechte van de persoonlijke toestand van verzoeker geen rekening hield.

Dat de tegenpartij ook met de familiale en administratieve toestand van verzoeker geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker leeft in BELGIË sinds 1999 en is de vader van 4 kinderen die in BELGIË zijn geboren, nl.:

- B.(...) R.(...), geboren op (...);
- B.(...) E.(...), geboren op (...);
- B.(...) S.(...), geboren op (...);
- B.(...) I.(...), geboren op (...).

Dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap in een Arrest dd. 31.01.2006 (CE-503/03) de vaste rechtspraak ter zake herinnerde op grond waarvan : « ... »

« Le recours par une Autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause l'existence, en dehors du trouble social constitue toute infraction à la Loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant l'intérêt fondamental de la société (Arrêt RUTILI (36/75 du 28.10.1975)).

Dat de tegenpartij bovendien van mening is dat, volgens de beschikbare informatie, geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen door de Servische autoriteiten worden vastgesteld.

Dat deze vaststelling door talrijke informaties tegengesproken wordt.

Dat volgens het verslag 2017-2018 van AMNESTY INTERNATIONAL betreffende SERVIË:

« L'impunité persistait pour des crimes relevant du droit international. Des campagnes de dénigrement menées par de hauts responsables et des médias proches du gouvernement ont créé un climat délétère pour les militants en faveur de la justice de transition et pour les médias indépendants.

(...)

Discrimination - les Roms

Des familles roms vivaient toujours dans des camps informels à Belgrade. Les droits économiques et sociaux de ces familles, notamment leurs droits à la santé, à l'éducation, à l'eau et à l'assainissement, étaient bafoués et elles risquaient en outre d'être expulsées de force. Sur la centaine de familles roms expulsées de force en 2012, 44 vivaient toujours dans des conteneurs en attendant d'être réinstallées. La fin des travaux de construction des appartements dans lesquels 22 familles devaient être installées n'était pas prévue avant février 2019. En novembre, seules deux des familles qui devaient encore être déplacées vers des villages au nord de Belgrade avaient été relogées.

Des Roms étaient toujours victimes de mauvais traitements aux mains de la police. En avril, un couple rom venu signaler le vol de sa voiture a été maintenu en détention par la police pendant 13 heures sans pouvoir consulter un avocat. Ces deux personnes ont été gravement maltraitées et menacées de voir leurs enfants placés dans un orphelinat. »

Dat dit verslag recenter is dan het verslag dat door het Commissariaat- Generaal vermeld wordt.

Dat de Heer Commissaris-generaal de schending van artikel 3 EVRM niet objectief en serieus heeft bekeken.

Dat verzoeker het feit dat ai zijn familie in België woont, dat zijn ouders de Belgische nationaliteit hebben en dat zijn kinderen in BELGIË regelmatig naar school gaan, vermeld heeft.

Dat verzoeker in SERVIË geen familie meer heeft.

Dat verzoeker persoonlijk in gevaar kan zijn indien hij in SERVIË terugkeert. Dat zijn ouders de vluchtelingenstatus hebben.

Dat het feit dat zijn ouders dit vluchtelingenstatus ontvangen hebben een steunelement van de schrik van verzoeker in geval van een terugkeer in SERVIË is.

Dat verzoeker sinds 1999 in BELGIË leeft: in geval van terugkeer kan zijn achternaam een gevaar voor hem zijn.

Dat het Commissaris-generaal artikel 3 EVRM en artikels 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 schendt. ”

2.2. Krachtens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel”, zoals bedoeld in de voormelde wetbepaling, moet worden verstaan een voldoende duidelijke aanduiding van de geschonden geachte rechtsregel of van het geschonden geachte rechtsbeginsel, alsook een voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel volgens de verzoekende partij geschonden is. Die uiteenzetting is een essentieel onderdeel van de inleidende akte omdat ze de verwerende partij moet toelaten zich te verdedigen tegen de grieven die ten aanzien van haar beslissing worden aangevoerd en ze tevens de Raad in staat moet stellen de gegrondheid van die grieven te beoordelen (cf. RvS 29 oktober 2019, nr. 245.953).

Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van “de bescherming van de rechten van de mens”, van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 23, 54 en 55/3/1 van de vreemdelingenwet en van het vreemdelingenbesluit aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen, voor zover ze voldoende duidelijk omschreven werden, zou schenden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en nopen de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 22, §1, 3° en artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 22, §1, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

(...)

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft."

Artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

2.7. De staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker in het bezit is van een verblijfsvergunning van onbepaalde duur, maar dat een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf omwille van "ernstige redenen van openbare orde". In de beslissing wordt hierbij verwezen naar 3 correctionele veroordelingen:

"(...) Op 13/12/2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Hasselt definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden wegens brandstichting, hetzij van een onroerend goed, waarvan de dader niet moest vermoeden dat er zich één of meerdere personen bevonden, hetzij van wouden, bossen. ..., bij nacht.(...)

In tussentijd werd u op 19/02/2019 opnieuw definitief veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Verviers tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel 5 jaar, behalve de voorlopige hechtenis, voor volgende feiten: verdovende middelen: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning en verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen: aflevering zonder vergunning.(...)

*In tussentijd werd u op 20/10/2020 nogmaals definitief veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Verviers omwille van volgende feiten: wapen(s): het dragen zonder wettige reden (herhaling), tot een geldboete of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand.
(...)"*

De staatssecretaris vervolgt:

"U liep eerder al drie maal een werkstraf op en werd nadien niet minder dan drie keer definitief correctioneel veroordeeld.

Zo werd u op 13/12/2016 door de Correctionele rechtbank van Hasselt definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden wegens het opzettelijk in brand steken van een woning met de verzwarende omstandigheid dat de brand bij nacht werd gesticht. In de nacht van 13/07/2014 op 14/07/2014 heeft u immers samen met een medebeklaagde het huis van een andere persoon in brand gestoken omwille van de echtelijke moeilijkheden van uw medebeklaagde. De morele en psychische impact voor de slachtoffers liet u hierbij volledig koud.

De rechter stelde bij vonnis van 13/12/2016 bovendien dat u reeds drie keer tot een werkstraf werd veroordeeld, doch geen lessen uit het verleden lijkt te trekken. Bij het opleggen van de straf en de strafmaat werd dan ook rekening gehouden met de bijzondere ernst van de bewezen verklaarde feiten, net als met het gebrek aan respect voor andermans goederen, het feit dat u geen rekening hield met de mogelijke gevolgen van uw daden en met uw' persoonlijkheid en uw strafrechtelijk verleden.

De DVZ kan dan ook niet anders dan vaststellen dat u een voor de maatschappij bijzonder gevaarlijke ingesteldheid heeft en dat geenszins uit te sluiten valt dat u opnieuw ernstige misdrijven zult plegen.

Op 19/02/2019 werd u immers opnieuw definitief veroordeeld, ditmaal werd u door de Correctionele rechtbank van Verviers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis. Uit het vonnis blijkt hoe u in de periode 2017-2018 diverse inbreuken heeft gepleegd op de wetgeving inzake verdovende middelen. We merken op dat deze feiten gedeeltelijk plaatsvonden op een ogenblik dat uw vluchtelingenstatus aanvankelijk door het CGVS ingetrokken werd (deze beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus werd nadien door het CGVS ingetrokken op datum van 13/1 1/2019).

Dit staat echter niet in de weg dat, op het moment dat u deze nieuwe feiten heeft gepleegd, u zeer goed op de hoogte was wat de gevolgen voor uw verblijfsrechtelijke situatie konden inhouden. Bovendien vonden deze feiten plaats nadat u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dd.27/03/2018 verklaarde te hopen de slachtoffers van uw daden en de Belgische Justitie terug te betalen.

Terwijl uw vluchtelingenstatus fundamenteel ter discussie stond omwille van uw strafrechtelijk verleden, heeft u er dus niet voor teruggedeinsd om opnieuw strafrechtelijke feiten te plegen die aanleiding gaven tot een nieuwe definitieve veroordeling tot een gevangenisstraf van 2 jaren.

De DVZ kan hieruit slechts een gebrek aan schuldinzicht en berouw vaststellen. Hieruit blijkt hoe u vasthoudt aan een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden ofte herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

We herhalen nogmaals dat uit uw dossier blijkt dat het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Zo werd u op 20/10/2020 nogmaals definitief veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Verviers omwille van volgende feiten: wapen(s): het dragen zonder wettige reden (herhaling), tot een geldboete of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand. Uit het vonnis van 20/10/2020 blijkt hoe u gewapend met een steekmes naar het justitiepaleis ging. Deze feiten vonden plaats op 22/05/2019 en dus eveneens op het moment dat uw vluchtelingenstatus reeds werd ingetrokken door het CGVS (deze beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus werd nadien door het CGVS ingetrokken op datum van 13/11/2019). Ondanks de mogelijke gevolgen voor uw verblijfsrechtelijke situatie, hield u vast aan een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid.

De rechtbank benadrukte bij de bepaling van de straf en de strafmaat dat u zich in toestand van wettelijke herhaling bevond. Er is immers sprake van een duidelijke continuïteit in uw criminele ingesteldheid. Bijgevolg valt het niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zult herhalen. U vormt een permanente, actuele en bijzondere bedreiging voor de openbare orde.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag dat resulteerde in drie definitieve correctionele veroordelingen, waarvan twee tot een gevangenisstraf van twee jaar, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. (...)"

2.8. Verzoeker is in zijn middel van oordeel dat één veroordeling door de correctionele rechtbank niet voldoende is om verzoeker als een gevaar voor de samenleving te beschouwen. Verzoeker beweert dat hij de slachtoffers overeenkomstig het vonnis vergoed heeft, dat hij een veroordeling met uitstel zou hebben gekregen en dat hij slechts een beperkte tijd in de gevangenis zou hebben gezeten.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekers beweringen feitelijke grondslag ontberen en niet van aard zijn om de overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker werd blijkens het administratief dossier immers meermaals correctioneel veroordeeld. In de beslissing wordt daarenboven ook gewezen op werkstraffen die aan verzoeker zouden zijn opgelegd. Tevens staat verzoekers bewering, dat hem de gunst van het (probatie-)uitstel zou zijn verleend, haaks op de werkelijkheid omdat verzoeker al in 2016 bij verstek veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Hasselt, hetgeen de toekenning van gunstmaatregelen in het kader van de strafuitvoering uitsluit. Het gegeven dat bij zijn latere veroordeling in 2019 de gunst van het probatie-uitstel werd verleend, doet hieraan geen afbreuk. Tenslotte wordt verzoekers blote bewering dat hij zijn slachtoffers zou hebben vergoed niet verder gestaafd. Zo blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Hasselt van 13 december 2016 dat verzoeker veroordeeld werd tot het betalen van een schadeloosstelling van 148.805,26 euro. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker enig begin van bewijs aanlevert dat hij deze aanzienlijke som zou hebben betaald indien hij in zijn middel poneert dat hij de slachtoffers overeenkomstig het vonnis zou hebben vergoed.

2.10. Waar verzoeker meent dat geen enkel element van het dossier bewijst dat hij huidig nog 'gevaarlijk is', gaat hij eraan voorbij dat de staatssecretaris in de beslissing uitvoerig motiveert waarom de laatstgenoemde wel degelijk van oordeel is dat verzoeker in weerwil van zijn beweringen *"vasthoudt aan een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid"* en dat het geenszins kan worden uitgesloten *"dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen"*. Het gegeven dat verzoeker een andere mening is toegedaan, betekent niet dat de beslissing onwettig zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van het geheel van zijn vaststellingen te concluderen dat uit verzoekers persoonlijke gedrag *"blijkt dat (hij) een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt"*.

2.11. Verzoeker poneert voorts dat met zijn familiale en administratieve toestand geen rekening werd gehouden. Verzoeker stelt in zijn middel dat hij sinds 1999 in België leeft en vader is van 4 in België geboren kinderen. Hij beweert ook dat hij melding zou hebben gemaakt van het feit dat al zijn familie in België woont, dat zijn ouders de Belgische nationaliteit hebben en dat zijn kinderen in België regelmatig naar school gaan, maar dit blijkt niet uit het administratief dossier.

2.12. De Raad wijst erop dat verzoeker zowel op 4 december 2019 als op 23 november 2020 via een aangetekend schrijven werd uitgenodigd om een vragenlijst in te vullen omdat zijn verblijfssituatie werd onderzocht. In deze uitgebreide vragenlijst wordt gepeild naar verzoekers familiale situatie en eventuele bezwaren bij een terugkeer. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij aan deze uitnodigingen enig gevolg heeft gegeven. De (blanco) vragenlijsten bevinden zich in het administratief dossier. Bijgevolg kan verzoeker de staatssecretaris niet dienstig verwijten met bepaalde elementen geen rekening te hebben gehouden. Van verzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij als deelnemer aan een bestuurlijk beslissingsproces de nodige zorgvuldigheid aan de dag legt en de nodige formaliteiten vervult. Een en ander kadert in het *"wederkerig bestuursrecht"* waarbij de rechtsonderhorige in zijn relatie tot het bestuur blijf moet geven van voldoende zorgvuldigheid, alertheid en coöperatie (cf. RvS 10 maart 2003, nr. 116.807; M. VAN DAMME, *"Goede trouw van burger en bestuur"*, R.W., 1989-1990, p. 1107-1119).

2.13. In de bestreden beslissing wordt echter, ondanks verzoekers verzuim om de vragenlijst te beantwoorden, ingegaan op de elementen, zoals voorzien in artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet. Omwille van verzoekers verzuim gebeurt dit enkel op basis van de informatie uit het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt betreffende de duur van het verblijf van verzoeker in België en zijn gezinsleven het volgende gesteld:

"We merken echter op dat u pas sinds het verzoek om internationale bescherming dat aanleiding gaf tot de toekenning van uw vluchtelingenstatus - ingediend op 18/01/2007 - op ononderbroken en regelmatige wijze in België verblijft. Bijgevolg stellen we vast dat u op heden 13 jaar op ononderbroken en regelmatige wijze in België verblijft, met andere woorden sinds het jaar dat u 15 jaar zou worden.

Het loutere feit dat u op heden 13 jaar op ononderbroken en regelmatige wijze in België verblijft, volstaat op zich echter niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We herhalen dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van DVZ, om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U bracht bijgevolg bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit kan blijken dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor.

Bovendien merken we op dat u ruim 13 jaar regelmatig en ononderbroken in België verblijft en dat het aanleren van één van de officiële landstalen, het volgen van onderwijs en opleidingen en het genieten van tewerkstelling slechts normale attitudes zijn. die op zich niet noodzakelijk getuigen van een doorgedreven integratie.

U was immers minderjarig op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming door uw ouders op 18/01/2007 en bijgevolg was u leerplichtig. U stelde de DVZ echter niet in het bezit van informatie waaruit zou kunnen blijken dat u effectief onderwijs heeft gevolgd in België. We benadrukken niettemin dat gezien u leerplichtig was bij uw aankomst in België, het al dan niet volgen van onderwijs op zich geen bewijs is van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 27/03/2018 verklaarde u opnieuw werk te hebben gevonden. We merken evenwel op dat de DVZ niet in het bezit werd gesteld van bewijzen die deze verklaringen kunnen staven. Bovendien blijkt uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Verviers van 20/10/2020 dat u op dat ogenblik niet tewerkgesteld was.

Daarenboven merken we op dat - zelfs indien u enige inspanningen leverde om u in de Belgische samenleving te integreren - dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat u herhaaldelijk veroordeeld werd voor strafrechtelijke feiten. U liep eerder al drie maal een werkstraf op en werd nadien niet minder dan drie keer definitief correctioneel veroordeeld.

(...)

Wat uw gezins- en familieleden in België betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van DVZ, om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). De DVZ kan dan ook enkel rekening houden met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen. Het kan de DVZ dan ook bezwaarlijk euvel worden geduid indien het geen volledig zicht heeft op actuele uw gezins- en familiebanden in België.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u vier minderjarige kinderen heeft in België, samen met een Kosovaarse vrouw. Daarnaast blijkt hoe de moeder van uw vier minderjarige kinderen nog een vijfde kind heeft in België. Nergens uit het rijksregister, noch uit uw administratief dossier, blijken echter bewijzen van ouderschap. Bijgevolg is er in uw hoofde slechts sprake van vier minderjarige kinderen.

Daarnaast verklaarde u naar België te zijn gekomen met uw ouders en andere familieleden. We merken echter op dat de loutere aanwezigheid van uw ouders, broers en/of zussen en andere familieleden geenszins volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers en zussen, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. U bracht geen enkel element aan die dergelijke banden van afhankelijkheid aantoont. Tussen u en uw ouders bestaat bijgevolg geen gezinsleven dat beschermenswaardig geacht wordt in toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Wat de aanwezigheid in België van uw vier minderjarige kinderen en hun moeder betreft, merken we vooreerst op dat zij geen voorwerp uitmaken van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoewel het vaststaat dat u een gezinsleven in België onderhoudt en deze beslissing een impact op uw gezinsleven en uw gezinsleden kan hebben, merken we op dat dit gezinsleven u er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk strafbare feiten van openbare orde te plegen. U kon bij het plegen van deze feiten redelijkerwijs verwachten dat deze een impact konden hebben op uw verblijfsrechtelijke situatie en bijgevolg eveneens gevolgen kon hebben voor uw gezinsleden.

Indien deze beslissing een zekere negatieve impact heeft op uw gezinsleven of op uw gezins- en familieleden, merken we op dat deze volledig toe te wijzen zijn aan uw eigen persoonlijk gedrag waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft zichzelf bezondigd aan ernstige feiten die geleid

hebben tot de situatie waarin u nu verkeert. Bovendien heeft deze beslissing enkel betrekking op u en niet op uw echtgenote of kinderen.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Bij de afweging van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, wordt immers niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van datzelfde artikel 8 van het EVRM. Dat een beëindiging van uw verblijf en een verwijdering naar uw land van herkomst een negatieve impact kunnen hebben op het welzijn van uw minderjarige kinderen en hun moeder is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u de volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn.

Er kan in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM slechts besloten worden dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. De loutere aanwezigheid van uw vier minderjarige kinderen in België doet dan ook geen afbreuk aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde en rechtvaardigt uw verblijf geenszins.

Daarenboven is bij nazicht van uw administratief dossier en het rijksregister gebleken dat noch uw vier minderjarige kinderen, noch hun moeder, thans over wettelijk verblijf in België beschikken. Het is immers zo dat in België geboren kinderen van een wettelijk in België verblijvende ouder slechts automatisch verblijfsrecht verwerven wanneer de erkenning door diezelfde wettelijk in België verblijvende ouder op het moment van de geboorte in orde is. In het geval van een laattijdige erkenning - zoals bij alle vier uw kinderen het geval is - leidt dit niet tot een automatische inschrijving in het vreemdelingenregister. Er dient dan voor elk kind een individuele aanvraag gezinshereniging ingediend te worden bij de DVZ. Dit werd hier echter niet gedaan en bijgevolg hebben uw vier minderjarige kinderen geen wettig verblijf in België. Dit geldt bovendien eveneens voor de moeder van uw vier minderjarige kinderen en haar vijfde kind, waarmee geen verwantschap met u werd aangetoond. Bijgevolg verblijft de volledige gezinskern thans illegaal op het grondgebied.

We merken op dat u geenszins aantoonst dat het gezinsleven met uw minderjarige kinderen en hun moeder enkel in België zou kunnen plaatsvinden, waar u allen illegaal verblijft. Uit de beslissing van het CGVS tot opheffing van uw vluchtelingenstatus dd. 28/04/2020 blijkt dat u thans over de Servische nationaliteit beschikt. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om terug te keren naar uw land van herkomst en u zich daar opnieuw te vestigen, al dan niet met uw vier minderjarige kinderen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van uw vier minderjarige kinderen over de Kosovaarse nationaliteit zou beschikken. Gezien zij - net als u - illegaal in België verblijft, werd niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk is dat zij eveneens terugkeert naar haar land van herkomst of een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om van daaruit de nodige stappen te ondernemen om zich met u en/of de vier minderjarige kinderen te herenigen, indien zij dit wenst.

Nergens uit het dossier blijkt immers dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen plaatsvinden. Het loutere feit dat uw kinderen in België geboren zijn, vrijwaart u niet van een verwijdering naar uw land van herkomst. We merken immers op dat gezien hun relatief jonge leeftijd, er redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich kunnen vestigen in uw land van herkomst. Het is bovendien in het hoger belang van de kinderen om bij de ouders te blijven in een normale gezinssituatie. Daarenboven blijkt nergens dat de minderjarige kinderen geen onderwijs kunnen verkrijgen in het land van herkomst. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat het gezinsleven in uw land van herkomst kan plaatsvinden.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel zelfs geen poging onderneemt om de concrete overwegingen van de staatssecretaris betreffende de duur van het verblijf van verzoeker in België en zijn gezinsleven te weerleggen.

2.14. In zijn middel stelt verzoeker voorts dat de vaststellingen uit de bestreden beslissing betreffende de afwezigheid van systematische mensenrechtenschendingen op Roma in Servië worden tegengesproken door het rapport van *Amnesty International* van 2017-2018, waaruit hij een passage citeert. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker hiermee blijkbaar de opheffingsbeslissing van de commissaris-generaal van 27 april 2020 viseert (zie punt 1.6.), aangezien de mensenrechtenschendingen op Roma in Servië in de bestreden beslissing niet expliciet aan bod komen. De beslissing van de commissaris-generaal van 27 april 2020 maakt echter niet het voorwerp uit van onderhavig beroep.

2.15. In de beslissing wordt het volgende gesteld over de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst:

“Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst stelde u de DVZ niet op de hoogte van elementen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Het CGVS was bij haar beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus op 28/04/2020 reeds van oordeel dat op grond van de duurzaam gewijzigde situatie in uw land van herkomst, bescherming niet langer nodig is en dat bijgevolg uw vluchtelingenstatus opheffen diende te worden. U heeft volgens het CGVS geen overtuigende elementen aangehaald die erop zouden wijzen dat uw leden, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar het land van uw nationaliteit, namelijk Servië.”

Naar aanleiding van verzoekers kritiek in zijn middel stipt de Raad in de eerste plaats aan dat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij poneert dat het verslag van *Amnesty International* 2017-2018, dat in februari 2018 werd gepubliceerd, van recentere datum zou zijn dan de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert in zijn beslissing van 27 april 2020, die van 14 augustus 2018 dateert. Vervolgens blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal dat Servië sinds 2012 bij koninklijk besluit als een veilig land van herkomst wordt beschouwd en dat de omstandigheden in Servië sinds 2007 ingrijpend veranderd zijn. De discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap, die blijkt uit verzoekers citaat uit het rapport van *Amnesty International* van 2017-2018, wordt trouwens door de commissaris-generaal besproken: *“(…) het Commissariaat-generaal (betwist) geenszins de hierin aangekaarte problemen. Dergelijk rapport volstaat echter niet om aan te tonen dat er in Servië een totale afwezigheid zou zijn van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten voor ieder persoon. Bovendien dient er op gewezen te worden dat hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, deze verplichting niet absoluut is en dit niet kan worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent echter niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Servië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u in concreto en in uw specifieke geval aan te tonen dat er in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, quod non in casu.”*

2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat de staatssecretaris op goede gronden kon besluiten tot de beëindiging van het verblijf *“omwille van ernstige redenen van openbare orde”* in toepassing van artikel 22, §1, 3°, van de vreemdelingenwet en aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

2.17. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN